

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Η ΤΡΑΓΟΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΟΣΙΑΣ

«Η φεστιφή ιστορία ενός χωρού που γινήκε τζαμί. 'Ο Μωσαεθ Β' μπροστά στην Κωνσταντινούπολη. Τέ κανένι τοῦ Ούρεαν
νεῦ. 'Την δέ Πέλιν εὐ σει διδεμεν....». Η παραμονή τῆς 'Αγίας Καλούσσης. Καὶ εἰς ποιρόπατο, μὲ τοὺς γιαντούμνους μι-
ναρέδες τῶν ποιρόντων μέσα στὸ γαλανὸν αἰθέρα. Τὸ τζαμί αὐτὸν, ποὺ ἔγει τόσο ποητικὸν ονόμα, ἔγινε πατέρα τῆς 'Α-
λωσίσσης θεατροῦ ἀνταργιαστικῆς τραγῳδίας. Γιατὶ τὸ 'Εξαύλι τοῦ ρώμων νέγρο τῆς ποι-
γαίας ἐσείνεις Τρίτη, 29 Μαΐου 1453, ἥταν
χριστιανὸς νεός της 'Αγίας Θεοδοσίας, τῆς
αγίας ποὺ προτάξεις ασφίξιος τὴν μητέρα ποὺ
διαφεύγει τοῦ Βιζαντίου Κράτους ἐπειδεὶς
στὴν χεριὰ τοῦ βαρβάρους καταστητοῦ. 'Ας δι-
ηγμάθεις θίως τὰ γεγονότα οὐ τὴν στοῖχο τοῦ.

ΤΗΝ Κωνσταντινούπολη, ἵπαρχει ἔνα τέ-
μενος, ποὺ λέγεται «Γριού. Τζαμίς, δηλαδὴ
«Τ' ζαὶ μὲ τὸν ἡρῷον τοῦ θεοῦ τοῦ. Βρισκεται
συντάξη στὸν λεγούμενην 'Αγία Καλούσσην, καὶ
εἴναι ποιρόπατο, μὲ τοὺς γιαντούμνους μι-
ναρέδες τῶν ποιρόντων μέσα στὸ γαλανὸν αἰθέρα.

Ο Μωσαεθ ὁ Β' ἔρματος παποτά στὸν
Κωνσταντινούπολη στὶς 6 'Απριλίου, ἡμέρα
Ημαρισσεῦ, ταπεινήσθησε σὲ ἔνα λόφο, ἐνό
το στοάτερον τοῦ περιφύλακτον τῆς Πόλης ἀπὸ
τὴ λεγούμενην Σφύλαρτα μὲ στὴ Χρυσή Πόλη.
Τὸ πεγάλιον κανόνι, ποὺ εἶχε πατασσενά-
το, ὁ Οὐργάρος Οὐρβάνιος ἐστήθη μάνενος
τῆς Φιλέης τοῦ Ρούμανοῦ. Ἰταν τεράστιος
ἔργοντας τοφερές λαθαρένες μπάτες τῶν 1,
200 λιτρῶν, αἱ έβονδαρδῆς ἐν τὰ φορές μό-
νο τὴν μητέρα, ματὶ ἡ γεννητὴ τὸν ἀπαντούσος
διὸ δηρός. Φοιτοῦ τῷ ἔβασι ίδωσερος ὁ Ἰ-
διος ὁ πατασσενάτος του. Κάθε μπάτα ποὺ
ἔπειτα στὰ τείχη τῆς πολιορκούμενῆς πόλη-
ως, τὴν ἐργάτατες στὰ σεισμούς. Τέλος, τὸ
χανόνι ἔσσασε καὶ ὁ Οὐρβάνιος γίνεται πομπαῖος. Εἶται ἐπιμορθήθη
εἰπὸ τῇ Θείᾳ Δίηῃ, γυναῖ, Χριστιανὸς αὐτὸς, ἔστελνε τὶς μπάτες
τῶν ἐναντίων Χριστιανῶν, ποὺ διδόνται τοῖς Τούρκοις.

Ο πόδι τῆς Κωνσταντινούπολεως
συγχεντρώμενος Τούρκοις στρατοῖς ἀ-
νιχετοῦσε σὲ 150 χιλιάδες πεζοῖς καὶ πε-
ριβόλετας καὶ 100 χιλιάδες ἵπποις. 'Αλλὰ
τὴν τοῦ στρατοῦ ἥταν πατερόνια
καὶ πολιάριθμα μπανούνα ἄπαντα,
ἔποιν να μποτοῦ στὴν Πόλη, ν' ἀρά-
ζουν τὰ πλούτη της, να σφύσουν στὴ
σπλανᾶ τῶν χρεωντῶν τὶς βιζαντίνες
δέσποινες (τους ἡ διωροφά τους ἥταν
ονομαστή σὲ ὅλον τὸν τότε κόσμο), να
ἀφανίσουν, να καταστρέψουν...

* * *

Τὸ πολοργία εὑράτησε ὅλη τὴν ἀ-
νοιξί. 'Ο σιγανὸς ἥταν ξάστερος ἡ
μάλιστα απειλήν, καὶ ἡ ἀσυγκρήτη
Φύση ἔσπειρε ἀπὸ παντοῦ τὸ ἀφόρατα
τῶν λουλουδιῶν της.

'Αλλ' ἡ τελευταῖα ἡμέρα τῆς πό-
λεως εἶχε σημάνει, ἀν καὶ ὡρὴ ἀρχὴν
τὴν παρομοίαν τῆς πτώσεως οἱ πολιορ-
κούντοι ήλπιζαν ἢ πάτορύσσουν τοὺς
ἐχθρούς;

Ποσὸ διοικεῖται ὁ 'Ισσενδιάρο-
γιλος, γιαπτός τοῦ Σουλτάνου (σαβίς
γράφουν ὁ Φραντζής, ὁ Δούσιος καὶ ὁ
Χαλκοκονδύλης), ἐπίτης στὸν πάλιν
ῷολος τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς συμβο-
λεῦτος νὰ τὴν παραδόσουν για νὰ γί-
νοταν, αὐτοὶ καὶ ἡ οἰσογένεις τους,
ἄπο τὴ σπαγῆ καὶ τὴ σπλανῖν. 'Ο Αἴ-
τοροπάτον Κονσταντίνος ὁ Παλαιόλι-
γος συνεχάλεσε διάστολο πολεμοῦ συ-
βούλων, τὸ δόπιον, ψωρὶς πολλές συ-
γρήσσεις, ἀπέφρυνε τὶς προτάσεις τῶν
Τούρκων. Καὶ τότε ὁ Αἴτοροπάτον πα-
ραγγέλει στὸ Μωσαεθ τὴν περιφημη
ἔσεινη ἰστορικὴ ἀπάντησι:

— «Οὗτος διοικεῖται μηδαμόνα εἶναι, οὐ-
τε πανεύοντας ἔλλον δέτ' δοσὶς πατούσιον
τὴν Πόλην, νὰ σοῦ τὴν παραδόσουμε.
Εἴμαστε διοικεῖται μηδαμόνα εἶναι πεθά-
νουμε, ψωρὶς νὰ λυτηθοῦμε τῇ ζωῇ
μας...»

Μετὰ τὴν ἀπάντησι αὐτῷ, ὁ Μωσαεθ ὑδρίστη τὴν 29 Μαΐου, ὑ-
μέρα τῆς γεννήσης ἑνὸδον, ἀπὸ Σηρῆς καὶ Δαλάσσης. «Τότε, γράψει
ὅ Λούσας, γανγρὴ γαρζῆς ἐπλιπούσε σύμπαν τὸ 'Οθωμανικὸν σπου-
τόποδαν. Τελείωθεν ἐπινόμοσφουσαν μέσα στὸ στρατόπεδο καὶ δι-
άλυσθεναν μεγάλες τιμῆς καὶ ἀμοίβης σὲ σείνους ποὺ δέ τὸ ἀνεβάνων
ποδῶν στὰ τείχη τῆς Πόλεως.

Τότε, ἔνας γύλος τῶν Εἵληνον ὁ Βεζένης Χαλῆ. Πασᾶς, ἐ-
στειλεις χρωμάτων τοῦ αὐθεντικοῦ στὸν ἀνεστούντος τὸν Σουλτάνον, ἔσωρχοντας τὸν νὰ παθάσθη τὴν Πόλη, ἡ ν' ἀμοίβη
τοῦ ἀποκαπεστικαὶ καὶ γενναῖα.

Αἰτάτη συνέβανταν τὸ βράδυ τῆς 27 Μαΐου, ποὺ ἦταν καὶ ἡ γιορτὴ
τῶν 'Αγίων Πάντων.

* * *

Η προσγειώση τῆς ἐρυθροῦ αὐτοῦ πάνδοξος τῶν πολιορκούμενον. Μέσα στὶς φυγές τοὺς
ἀπογειώσθησαν τοῦ Αἴτοροπάτος, τὸ παράδειγμά του, ἡ πε-
ριφημαὶ πορῆ του, τοὺς ἐνέδειναν. "Αν καὶ στοάτεροι δέν
τονται περιποτέροι ἀπὸ δέξα γιλαδεῖς, ἐν τούτοις μπάντην πέ-
σονται δέ τὸ ἀπεξεργανταν καὶ τὴν νέαν αὐτῆς ἐρυθροῦ...

Τὴν παραμονὴν τῆς γεννήσης τῆς 'Αγίας Θεοδοσίας, σημάνουσα μὲ
παλαιὸν σεντήμα, ἡ διάποντες τοῦ Βιζαντίου επήγειραν στὶς ἐξκλιπού-
ταις 'Αγίας, φεύγοντας μεγάλα μποτεῖα δὲν ὄπιο γόδα. Εστόνταν
τὸ στοέπερ τῆς ἐξκλιπούταις, τὶς μοιράμονται πολιόντες της, τὰ εἰσό-
νταστα, ποὺ ἤταν αφιστογράμματα Βιζαντίνης ἀγορογαμίας.

Στὸ βάθος τοῦ ιεροῦ ἐσόδου τοῦ λέγοντον τῆς 'Αγίας Θεοδοσίας, μεγάλουα μὲ
παλαιόν σεντήμα, ὁ διάποντες τοῦ Βιζαντίου ὀλόγονον λαγναῖα. Μεγάλες λαμπτήδες
έσπαγαν γύρο τοῦ, καὶ πλήθος σόδων, ιδίων γυναζότων, φεύγοντας
καὶ δῆλη τὴν νίκητα ἀγρεντα, μὲ φάλμον καὶ παπαζήσιες στὸν 'Α-
γίαν ναό την Πόλην απὸ τὴν μανία τῶν ἀπίστων, ποὺ τὴν ἔσανεν
πεισμούντονταν.

* * *

Τὴν Βιζαντίνης χρονογράφους μᾶς δίνει τὴν εἰσόντα τῆς φυγο-
λογίας παταστάσιον τὸν ἐξκλιπούταιον.

«Παρὰ τοὺς πόδαν ποὺ γεννήσθησε ἡ εἰδήσης τῆς ἐπομαζούντες
γεννήσης ἐπιτέσσεως, ἡ ἐλπίδα τῆς νίκης, ὡν δύοπις εἰλέσθησε ἀπὸ
τὴν Θεοτόκο, τὴν 'Υπαίθεον Στρα-
τηγῷ ποὺ τόσες φρούρες τίχες σοστεῖ
τὴν Πόλην, ἥταν ἐλπίδα γεννήση καὶ
εἴδησεν καθέ φύδον.

Ο ναὸς τῆς 'Αγίας Θεοδοσίας ἤ-
ταν στολισμένος μὲ ἀτειράδημα μποτεῖα
καὶ γιρλάντες λειζοῦν καὶ ἐρ-
γάδων γόδων. Αἱ πατέρες τά μαλάτια
καὶ εἰσαὶ δέτη νεάτα
Κτὶ ἀνθισμένη μογδαλί.

ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΝΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΗΝ

Μή μοι φύγει γιατὶ βλέπεις
Πόδες μ' ἀσπρίσαν τὰ μαλάτια
καὶ εἰσαὶ δέτη νεάτα
Κτὶ ἀνθισμένη μογδαλί.

Μή τὸν ἔρωτα μου διώσεις
Πόδι για σένα μόνο εἶ
Δέξ τα ρόδα καὶ τὰ κρίνα
Πόδις πατέρες μαρζό.

Μετάφρ. Γ. ΛΑΦΩΝ

Τὴν ὥρα, ποὺ τὸ εἰσόντισματα τοῦ
ναοῦ ἐστολίζοντας ἔσπειρε μὲ ράδα κατὰ
τὸ βασίλεια τοῦ ἥμιον τῆς 28 Μαΐου,
ὅταν τὸ Τούρκοις στρατόπεδο τὴν
ἔτοιμο πεινά για τὴν ἐρυθροῦ.
Ο 'Γρε-
μανὸς Χάμερ, συγγραφεὺς τῆς 'Ι-
στορίας τῆς 'Οθωμανικῆς Αἴτοροπα-
τοῦ, γράψει :

«'Η κραυγὴ ἡ ἀλλαγὴ ἡ ἀλλαγὴ
λαγὴ ! ἀπὸ τὸ Τούρκοις στρατόπεδο
καὶ τὸ Κρεοποτεῖο εἰς 'Ελλάς ἡ σον γάτη
τὴν Πόλην ἀναγενεύοντας μὲ τὴν
κλαγγή τῶν ὀπλῶν καὶ τοὺς ἥρωes
τῶν σαλπίγγων, διποις ὁ πάταγος τῆς

θαλάσσης, ή όποια διόλενα και πειραστέρεο τρικτυγίζεται...»

Η ερι τήν δε ντέρεο α και τρόφων ινί της Αγίας Θεοδοσίας, ώριμος ή μάχη. Αὐτὸν δορές έμαναζαν οι Τούρκοι, συντριβώνεια, έπανον στήνε υπεράνθισμαν ἀντίστατα τῶν Ἑλλήνων. Ἀπό τοὺς πόργους τῆς Ηώλεως τὰ μηρανίματα, οἱ δέ οἱ δέ οἱ οἱ τεῖχος τῆς Εἰς ή ηντικά τοῦ περιθεσες προς τὴν θάλασσαν κατέγνωνται τοῦ Τούρκου.

Οι Τούρκοι ἔβαζαν σοζάλες καὶ ανεβοῦν, ἄλλ' οἱ "Ἑλλήνες, δούλοι στὰ χρηματώματα τῶν τειχῶν, τοὺς ἐγκρεψάντας κάτω, τοὺς ἐστοπούντας μὲ τὰ σπαθᾶ, ἀλλ' ἀποτυγχάνοντας τὸν πάντας τοὺς σινεπούδας τοῦ Πατριαρχεῖαν, μόλις ἐπλήρωτον ἦλαρά, ἔγινε τὸ πρό τοὺς σινεπούδας τοῦ, κατὰ τὸ Γαλατά, λησμονόντας τὴν προασμένην τοῦ δέσμα καὶ μὴ λησμάζοντας τὸν μέλλοντα κατασκόντην... Ἡ φυγὴ τοῦ πατριαρχεῖον τοῦ μηρανίματος, ἡ ἀντίσταση ἐλαύαρδη καὶ θάτερος ἀπό λέπτης νερού, ἀναστρέψοντας μὲ τὸ πτώματα τῶν ἐγκρεψάντων τοῦ Αἰγαίου πόργου.

* * *

Κατὰ τίς τὸ προῖτον τοῦ φροντίδος τῆς Κονσταντινουπόλεως εἶχαν προτείνει. Νικηφόρος οἱ παταριτῆς μεθισμένοι ἀπό τὴν ἄγρια βάρη, δημιουργοί μέσα, ἀπό τὰ ρήματα τῶν τειχῶν, ἔμπαιναν ἥσσαν στὸν πανηγυρίζονταν, καὶ τῆς Αγίας Θεοδοσίας, φέροντας φρέσκα πρωΐν τρανταφύλλα νὰ στολίσουν τὴν είσοδο τῆς Αγίας Θεοδοσίας.

Ἐξαγένεια ἀπαντήθηκαν μὲν ἐποιοῦνται Γενιτάσιον. Καὶ τότε γίνεται τὸ μεγάλο καστό. Οἱ Γενιτάσιοι ἔβαζαν τὰ πόλεμανένες, ἔναν ἄλλον ἔδεναν τὶς νεούστερες καὶ δημιούρες δεσποτικές, για νὰ τὶς ποιήσουν σοζάλες στὰ γραφία τῶν πασάδων. Στὶς φορέσες ἔτεινες στηγά, ἀλλ' πλήρης Γενιτάσιον πατεύλασαν καὶ θέλεσε νὰ πάρῃ μεριδοῦ ἀπό τὰ δεσποτικά γενναζάντα. Γίγνεται σινεπούδη μεταξὺ τῶν δύο σπικών, ἀλλικούσαντο τὸ Γενιτάσιον καὶ τὸ θέατρο τῆς σφαγῆς εἶναι ἀπεριγραπτό.

Φορεύοντας δύοντας εἶναι ἔτεινον ποὺ στηνέη μέση στὸν ἀνθετόπολο ναῦ τῆς Αγίας Θεοδοσίας. Καὶ ἔκει ἐπίσης, τὸ ἔξαλλοισαμα δέντε τίχεις ἀντάλημπε τὴν είσοδο τῶν Τούρκων στὸν Πόλην καὶ ἔξαλλοισθωσε τὶς δεήσεις τοῦ... Ἐξαγένεια, ἐντὸς πλήρης "Οθωμανῶν, μὲ γρανία τῷ σπαθᾷ, εισώμαστε στὸ ναῦ. Χτυπόντας δεξῖαι τῷ αἱρετοῦ, ἀπὸ περιένα ωδά. Ἶταν ἔνας σινεπός μάρτυρας, ἀπὸ πτώματα, ἀπὸ περιένα ωδά. Ήταν ἔνας σινεπός μάρτυρας, ποὺ τὰ εἰσονίσαντα τῶν ἄγριων τὴν ἔβαζαν ἀπό τὸ χρυσοστόλιστο Τείτου τοὺς μὲ τὴν θύητα.

Ἐν τοῖς είλαν μείνει πολλὰ φόδα μάρτυρα στοὺς τοίχους καὶ τὰ καλώντες. Κατὰ τὸ βάθος, οἱ Τούρκοι ἀγριώθηκαν τὰ πτώματα καὶ ἔβαζαν τὸ δάπεδο. Καὶ ὅταν ὁ Μοδάμετ ὁ Β', συναδενόντας ἀπό τὸ Σεΐροναστάλια τὸ δάπεδο, ἔτιπτε στὸ θέατρο ἔτεινον τῆς ἀνθρωποσφαγῆς, δέν τιχεῖς παρὰ ἔναν ἀνθρωπόπολο ναῦ, τὸν οποῖον μετέβαλε σὲ τέμενος τοῦ Πρωτοπότερου, μὲ τὸ ονόμα Γιουντζά, Τέμενος Ρόδου.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

"Υπάρχουν ἄντες ποὺ δὲν μιλοῦν ὅταν πρέπη, καθόδης καὶ γυναίκες ποὺ δὲν σωτάνουν ὅταν πρέπη.

— "Η καλύτερη ἥτακια είνε ἔτεινη ποὺ δὲν ἔχεις

— "Ολούς δὲν ἔπιθεμει τίποτε, τὰ ἔχεις όλα.

— Η φιλαρέσσεια είνε ἔλαττωμα γιὰ τὴν γυναίκα τὴν δική μας καὶ προτείνει γιὰ τὴν γυναίκα... τοῦ γειτονός μας.

— Οι στενοχέφαλοι περιφρονῶν δὲ, δὲν δὲν καταλαβαίνουν, ἔνως οἱ Ξενονταί ζητοῦν νῦ μάθοντο ὅτι δὲν δέρνεις.

— Υπάρχουν διαφόρων εἰδῶν φόδοι. Οἱ δειλὸις φοβάται γιὰ τὸν ἔντο τοῦ, ὁ γενναῖος φοβάται γιὰ τοὺς ἄλλους.

— Οταν ἡ ἀντίτης ἀγαπάτω μάτη τὴν γυναίκα τοῦ, γίνεται καλύτερης. Οταν ἡ γυναίκα ἀγαπάτω μάτη τὸν ἄντρα της, γίνεται κερδότερη.

Απολαύσαντα τὴν τύχη τηρήλη μόνον ἔταν πηγάνιν στοὺς ἄλλους καὶ δὲν ἔργασταν σὲ μάζ.

— Ο ἔρως καὶ ἡ λογική μουζήσων μὲ τὸν ἥπιο καὶ τὴν σελήνην. "Οταν ἀντεῖλη τὸ ἔνα, δένει τὸ ἄλλο.

— Οι νησοί είνε ὁ μόνος φύλος ποὺ δὲν ἔργασται ὅταν τὸν προσαλόδωμε.

— Σὲ τέσσερα πράγματα μὴ δίνεις ἐμπιστοσύνην. Σὲ γυναίκα ποὺ κλαίει, σὲ ἄντρα ποὺ δράζεται, σὲ ἄλλογο ποὺ ιδρόνται καὶ σὲ σύνοι ποὺ λειανίζεται.

Στὸν ἄγριον τῆς ζωῆς ὃ νικητής είνε ἔνας καὶ οἱ νικητές τοῦ γύλιον.

— Η μισή εἰντυγία τῶν ἐραστῶν είνε νὰ τοὺς ζεζάσῃ; οἱ πόσιστας.

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΓΟΥ ΛΑΦΦΩΝ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Οι καπετάνιοι, Χρόνοι, προτάζεις μὲ πλονιά,
"Άμα γλυκοζαραζεῖ
νὰ πάνονται πανιά.

Νά σ' ἀποχαρετήσω
πρέσεις θὰ δέσω.
Πιατί ποὺς ζεριά, φώς μοι,
ἀν τις σε ζανδόδι.

Τραβών γιὰ τὸ Πονέντη,
τραβών γιὰ τὸ βροντή,
Και κινάται νὰ βλέπω
ν' ἀφεζούν σὲ θεριά.

Θά τὰ παραλαβέσω
γιὰ σὲ και νὰ τοὺς πάρω,
Μαντάτι νὰ σὲ φέρων
συνάγα, πώς σ' ἀγάπη.

Μ' ἀν τύχη τὸ καράβι
καὶ ἀρίστει νὰ στραφεῖ,
πάσχεις νὰ μὲν πετεύεται
"Οσο γιὰ μὲ, ἀν πάγιο

καὶ στὴν Ἀιγαϊδή,
καὶ στὸν Ζαράντη,
καὶ στὸν Ζαράντη ποὺ φιλά,
Μό τ' ἀστρο τῆς Ανδρούλας

ζεμιλόντε πολέ,
πάρω καὶ δόξ μου, Χρόνο,
τὸ ὑπέροχο φίλι...

ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ...

"Αν μ' ἀγαπάς πάρε νὰ βάψῃς τ' ἀμεριδαλάτα σου τὰ
ταμάτα

καὶ τὰ περγά τους τὰ πλαδά.
"Αγες τα, φές μοι, ὅπος είνε καὶ ἔσεινα ζέροντας
ποτὲ νάμπουν μέσα στὴν καρδιά.

Πάρε νὰ βάζεις πορνάνδι στὰ δροσερά σου τὰ γειτονά
ποινία τοῦ ζεροτος.

"Αγες τα, φές μοι, ὅπος είνε, γιὰ μὲ γρενέτις τὰ
παραζενία τοὺς φιλά.

Μὴ βάζεις τόσα δαχτυλίδια στὰ καλάκια σου τὰ γεράνια
θέλω γιανά νὰ τὰ γιλώ,
Κι' ἀπὸ τὸ ζερτα νὰ μένη τὸ μάτι μου γιὰ πολλήν ὥρα
τρεποντασμένο καὶ θαλό.

Γιὰ δές τὰ λούσινα τοῦ κάμπτον πόση διωριφά ζερεν
γιατ' εἰν' ἀστιά καὶ φριά,
Τις πεταλούδες, προὶ φράδε, σὰν τρελλαμένες ποὺ πε-
καὶ τὰ φιλοῦν γλεζά, γιλαζά!

Στὸ περιβόλιο σου τὴν νύχτα, δταν θηρῆ γι' ἀμαυτενάζη
ἀηδονέας θελτυτό.

Ηέζ μοι, ὅτι ξνούσους ποτὲ σου, νὰ βαλσαμώνη τὴν φρεγή σου
τέτοιο μελωδόν σοπού.

"Αγες τῆς τέχνης τὰ στολίδια, μήν ἀδειστεὶς μὲ τὰ λεπτά σου
τὸ πρόσωπο σου τὸ λαυτό,
Μήν εἰσ' ἀζάρσιτη στὸν πλάτω, δτοι ποσὶ ζεις ζωμισμένο
τόσο μεγάλο θησαυρό..."

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Γιὰ δές τὰ ἀστορα, μέσα στὰ νέφη, — Τοάβα τὸ σύντη, ἀνοίξει Φρόσω!

Πόδις γλευκοσύνονταν σηγ-σηγά,
Μαργό σοταράν τη γῆ σεπεζάντη
Κοκκινής, Φρόσω, είνε ἀγάρα,
Σ' αὐτή τὴν νύχτα τὶς σπετενή.

— Σ' ἄλλα μηρά κοιμάταις ἔτεινος τὸ στολίδος Κλεισμένος τόσα και σὲ βραβεῖ,
— Ισος κρόνες καὶ μ' ἔνθειται,
— Σαββάσος τοῦ πόρου, τὶς λέσι,
— Ισος στενάζει καὶ μὲ ποθεί.

— Αφες, μηρέφα, μέρες νὰ
— Πηγανεύεις ώρες, ή ζαγαρέ-
(ταξ)

Πια μὲ τὶ μένει τόσα στὴ γῆ
— Σὰ φτερωμένες φεύγοντι, περ-
(τονή),
— Άλλα, ἔτεινον τὴν κεφαλή τους
Οὔτε σηρώνοντι, οὔτε γρονον.
Χρυσούλα αγόνιστα ζεψεις τέ-
(λος)

— Κι' ή Φρόσω βλέπει ζεστα-
(τική)
— ή δπτασια πώς είχε οδύσσει,
— ή δπτασια ή μαγινή.

Καὶ ἀπὸ τότε ἀμένηντοσι
Κάλεται μόνη καὶ ἀγνωστά...
Τὸ γίλιο κάρσα ίσος ζανδόθει
Νὰ τιν βρῇ πάλι στὰ σποτεινά...
ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΓΟΥ ΛΑΦΦΩΝ

